

Marie Hamzová

MOTÝL

*Vůně
karamelek*

Copyright © Marie Hamzová 2009
Design © Motýl design 2009
Cover photo © Isifa 2009
Czech edition © Vydavatelství Motýl 2009

ISBN: 978-80-89199-84-6

Vytvoření elektronické verze Dibuk, s.r.o., 2010

Marie Hamzová

VŮNĚ KARAMELEK

MOTÝL

I.

Pustila horkou vodu. Proud ostrých kapek jí bičoval tělo. Konečně mohla ze sebe smýt stres a nervozitu. Spokojeně se usmála a téměř výskala. Dokázala to! Myslela, že se jí to nikdy nepodaří. To Klaudivie ji přemluvila, aby si udělala řidičák. Nikdy jí to nelákalo, ale teď má z toho radost. Vilda nenamítal, bylo mu to jedno. Těšilo ji, že se ho už nebude muset doprošovat, aby jí svezl, když to potřebovala. Ať už na nákup nebo k rodičům. Dokáže to sama a konečně se vyhne napětí, které vznikalo, když se Vildovi nechtělo sednout za volant. Už se na to celkem těšila. Rozehřáté a uvolněné tělo si vytřela dosucha. Hodila na sebe červený župan. Musí zavolat Vildovi... Ale nejdříve Klaudivii, slíbila jí to.

- Haló?

- Klaudivie? To jsi ty?

- Ahoj, tak co? Nedočkávě čekám, kdy se mi ozveš. Povídej! Jak? Dobře?

Beáta se zasmála: - Jasně, Klaudivi, mám to.

Klaudivie v telefonu zavýskla: - Gratuluji, no vidíš to, říkála jsem ti, že to zvládneš.

- Skoro tomu nevěřím, dík, že jsi mě k tomu přemluvila.

- Jsem ráda, že to máš.

- Tak, kdy to oslavíme?

- Kdykoliv budeš chtít, kromě těchto pěti dní. Fakt nemám čas.

- V pohodě, domluvíme se.

- Tak fajn, promiň, musím končit, aby mě šéf nepřistihnul klábosit.

Zavěsila a vytočila Vildovi do práce. Neměla štěstí, u sebe nebyl. Opevoval. To nic, byla na to zvyklá. A, samozřejmě, otevřela si sáček svých oblíbených bonbónů. Karamelky. Vychutnávala klid a uvolnění. Ne že by nezažila mnohem horší zkoušky, ale teď se prostě radovala z toho, že opět něco dokázala, a má to za sebou. Únava jí začala zavírat oči, když zaslechla v zámku rachotit klíč. Láďa! Určitě celou tu dobu běhal venku s kamarády. Vyšla mu naproti.

- Ahoj, mami, tak co, udělala jsi ten řidičák? - zvolal hned, jakmile jí spatřil. Objala ho.

- Jasná věc, měl jsi snad nějaké pochybnosti?

Jedenáctiletý chlapec se mile zakřenil.

- Ne, ale Pětova mamka dělala zkoušky už dvakrát!

- Tak doufám, že na mě za to budeš náležitě pyšný.

- Ale musíme to oslavit. Táta slíbil, že jestli to uděláš, tak půjdeme na pizzu.

- Samozřejmě.

- Hurá, - zvolal chlapec, - jdu si pustit video. Půjdeš pro Janičku?

- Půjdu. Kdyby volal táta, ať si pospíší. Že oslavujeme.

- Jasně, všechno domluvím, - zavolal ještě chlapec a pohodlně se uvelebil v křesle v obýváku. Vzal do ruky ovladač a zapnul televizi.

Beáta si oblékla lehké šaty a vyšla do červencového tepla. Prázdniny bylo cítit v každém závanu větru. I když společnou dovolenou u moře měli letos už za sebou, i tak se dokázala z tepla a léta vždy radovat. S rozkoší se nadechla letního dne a rázně vykročila. Na pizzu se velice těšila. Ona i děti ji zbožňovaly. Kdykoliv se jim naskytlá příležitost, šli společně do pizzerie. Ona si k tomu vždy dala svažené víno... Vilém ne, ten obvykle řídil. Jenže teď, když může řídit i ona, toho jistě rád využije. Žertovali, že potom se budou střídat, ale teď se těšila, že večer bude patřit jí. Jí a dětem... potom jí a Vildovi... udělají si pěkný večer... někde na terase podniku... kolem prázdninová pohoda... a potom oni sami, až uloží děti spát...

Ve školce byla Janička mezi posledními. Vrhla se jí do náručí a Beáta ji políbila na teplá líčka.

- Všechno v pořádku, paní Luščáková, dnes Janička hezky papala, - odevzdávala jí děvčátko učitelka.

- Děkuji mnohokrát a nashledanou - pozdravila ji Beáta a zavřela dveře třídy. Janička upřela na mámu zvědavé oči:

- Mami, můžeš už řídit?

Beáta ji pohladila po plavé hlavičce: - Ano, Jani, už můžu.

- A pojedeme taky na výlet?

- Pojedeme, a já budu řídit, dobře? Ale teď si musíme pospíšet, táta přijde a půjdeme spolu všichni na pizzu. Tak, jak jsme se domluvili.

- A já si tam dám taky džus, - drmolilo děvčátko.

- Ano, tobě koupím veliký džus.

Líbilo se jí, když všichni společně prožívali každodenní starosti. Byť jen obyčejný řidičák.

Vzala Janiččiny věci a rychle kráčely domů. Vilém snad už bude doma. Měli by vyrazit ihned, aby děti nebyly večer dlouho vzhůru. Když otevřela dveře bytu, okamžitě si všimla Láďova zklamaného obličejce. Vzdychna

si. Věděla, co za tím vězí. Vilém určitě nepřijde tak brzy domů. Hodně lidí má teď dovolenou a musí dělat i za ně. Možná si měli naplánovat tu pizzu až o víkend. Jenže to zase Vilém nerad odcházel z domu. Pokud neměl službu, nejraději odpočíval před televizorem. Jen stěží jej občas přemluvila k návštěvě rodičů. Láďa hned celou situaci referoval:

- Táta volal, že dnes přijde později, takže na tu pizzu musíme jít jindy.

Dnes to prý nestihne.

- Nevadí, - řekla chlácholivě, aby zahrnala nejen Láďovo zklamání, ale i to své. Mohla si už zvyknout, že taková je práce lékaře a chirurga, ale někdy to šlo velice těžce. Ona se snažila děti a rodinu zanedbávat co nejméně. U mužů je tomu zřejmě jinak.

- Nějak se domluvíme. Ta pizza nám neuteče. Za to, že táta dnes nemohl dodržet slovo, musí nás na pizzu pozvat dvakrát. Co říkáte? - obrátila se na děti, zatímco vyzouvala sebe i Janičku.

- Dobře, nezapomenu mu to říct. A taky to, že sliby se mají plnit.

- Láďo, víš, že táta má náročnou práci, nedá se to vždycky zařídit tak, jak by chtěl.

- Tak si měl vzít dovolenou!

- Mimochodem, řekl jsi mu, že jsem ten řidičák udělala? - podezíravě na něj mrkla.

- Hned jak jsem zvednul telefon, mami. Neboj.

Když viděla zklamané tváře dětí, chvíli se zamyslela, a potom zvolala:

- Když nám tahle oslava nevyšla, mohli bychom si dát alespoň nějaký zákusek, co říkáte?

- Hurá, já chci věneček! - vykřikla Janička.

- A já zákusek s želatinou, - řekl Láďa.

- Dobře, skočím dolů do obchodu. Doufám, že tam budou mít něco, na čem si pochutnáme. Kdo půjde se mnou?

- Mami, a nemohli bychom jít někam do cukrárny?

- A chtěly byste?

- Jasně.

- Tak dobře, Láďo, obleč se a jde se do cukrárny. Uděláme si oslavu sami. To přece zvládneme, ne?

Zazvonil budík. S námahou otevřela oči a podívala se k oknu. Nezněla tak časně vstávání, i když letní čas jí dodával alespoň trochu nálady. Vilém naopak, tomu vstávání nikdy nedělalo žádné potíže. Přinutila se znovu otevřít oči, vylézt z postele a jít do koupelny. Potom připravila dětem snídani a šla vzbudit Janičku. Školka našťestí o prázdninách fungovala a Láďa už býval doma sám. Vilém přišel pozdě večer,

už dávno všichni spali. Jen v polospánku vnímala, že ulehl vedle ní. Kdy ráno vstával nevěděla. Vždy chodíval do práce dřív než ona. Když měl hodně práce, nebo si připravoval nějakou přednášku, neměli čas se setkat a povykládat si i celé dni. Bylo jí to líto, protože měla pocit, že už nikdy nedoběhnou ten ztracený čas. Chyběl jí, i ta společná rána, kdy občas jeli do práce spolu autem. Ona měla většinou na starosti děti a vodila Janičku do školky. Vstávání a ranní mrzutost byly jejich společným rituálem. Pokoušela se jim pozvednout náladu rádiem s veselou hudbou anebo nějakým žertem. Nevole na jejich tvářích každé ráno nasvědčovala tomu, že se vstáváním budou asi po ní. Také dnes se společně s Janičkou vystrojily, Láďovi dala ve spánku pusku a vyrazily do školky.

Do práce přišla už s dobrou náladou. V čekárně byla jedna matka s dítětem. Sestřička ji vítala:

- Dobré ráno, paní doktorko, uvařila jsem vám čaj, určitě jste ráno ještě neměla.

- Děkuji, dnes jsem to opravdu nestihla. Kdo je to tam na chodbě?

- Kontrola.

- Proč tak brzy?

- Jsou z vesnice. Autobus odtud jezdí takhle brzy a ona se chce vrátit ještě do práce.

Beáta se podívala na hodinky. - Máme ranní schůzi, nestihnu se na ně podívat.

- Nebojte se, paní doktorko, však počkají. A jak dopadly zkoušky? Mohu gratulovat?

Beáta se usmála: - Ano, mám to za sebou.

S úsměvem na tváři kráčela směrem k místnosti, kde mívali ranní sezení. Referovalo se o nově přijatých dětech a komplikacích na oddělení.

Milena se k ní naklonila: - Tak jak?

- Dobře, - šeptla Beáta, aby ji neslyšel primář. Nesnášel šeptání.

- Gratuluji.

- Děkuji.

Čas na ambulanci jí utíkal rychle. Bylo po poledni, když trochu zpomalila. Chtěla zavolat Vildovi, ale potom se rozhodla, že ho zkusí překvapit. Půjde rovnou za ním. Možná už má za sebou operace a půjdou spolu na oběd. Překvapí ho. Pro jistotu však zavolala na chirurgické oddělení.

- Doktor Luščák už skončil. Je u sebe v pokoji, - dostala informaci od sestry. Fajn, když si pospíší, je malá pravděpodobnost, že se minou.

Prošla skleněnými dveřmi a vešla do traktu, kde se nacházely místnosti pro lékaře. Vildova byla úplně na konci. Chtěla zaklepat, když si

všimla, že jsou pootevřené. Zvedla ruku, která se vzápětí zastavila, když zaslechla hlas svého muže: – Bylo to úžasné...

Beáta téměř zaklepala, ale silou vůle ruku strhla a ta jen tupě narazila do zárubně.

– A Beáta?

– Co je s ní?

– Co když ti na to přijde?

Byl to hlas Vilémova přítele Sváti, který ji přinutil počkat, nezaklepat a zaposlouchat se. Byly to sekundy, co se rozhodovala.

– Beáta mi naprosto věří. Ta by mi věřila, i kdyby mě přímo přistihla. Kromě toho, ta dovolená u moře... určitě by ji nikdy nenapadlo, že bych mohl někoho mít, – Vilém se spokojeně zasmál.

– Není přece hloupá. Může to prasknout. Kdokoliv ji to může vyzvánit.

– Neprasklo to doposud, takže... a snadno ji přesvědčím, o čemkoliv. Ona je naivní. Nenapadnou ji takové věci. Máme v podstatě dobrý a spořádaný manželský život. Nic nám nechybí, děti rostou...

– Tak proč potom takhle riskuješ?

– Nerozumíš mi, Sváto, ty jsi úplně jiný typ než já.

– Asi ne, nerozumím – přiznal se bez okolků Svatoslav. – Nedovedu si představit, že bych Evu podvedl.

– Ale Iveta je v posteli úžasná. Jak jsem ti už říkal, je to dokonalá milenka, udělá všechno, co mi vidí na očích, nic jí nemusím říkat... Nikdy bych se jí nemohl vzdát. Cítím se s ní skvěle.

– A tvoje děti?

– Beáta se o ně dobře stará. Je v podstatě celkem dobrá manželka, ale jako milenka... má toho zřejmě hodně, to uznávám, nic jí nevyčítám, ale Iveta... nemůžu od ní odejít, i kdybych hned chtěl.

Židle zavrzala: – No, Vildo, dělej jak myslíš. Je to tvůj život. Já jdu raději na oběd, musím potom ještě propustit dva pacienty.

– Měj se, a dobrou chuť.

Svatoslav vyšel z místnosti, zabouchnul dveře a vtom spářil Beátu. Leknutím sebou přímo trhnul. Stála opřena o zeď a zírala na něho. Vteřiny na sebe hleděli, potom se vzpamatoval:

– Ahoj.

Sklonil hlavu a tak rychle, jak mohl, odkráčel. Beáta posbírala síly a vydala se za ním. Nechtěla, aby ji tam Vilém našel. To, co slyšela, jí otrásl. Nikdy v životě s něčím takovým nepočítala...

Sotva se dočkala konce pracovní doby. Když se vrátila na oddělení, Vilém ji skutečně volal, aby se dohodli na oběd. Zanechala mu po sestřičce vzkaz, že má hodně práce. Do úst by stejně nevložit ani sousto a Vildu nechtěla vidět. Volal jí ještě dvakrát do ambulance, ale k telefonu nešla.

Autobusem se svezla ke školce. V hlavě měla prázdno, dosud nemohla strávit to, co slyšela. Jako nějaký mechanický robot šla vyzvednout dceru, beze slova s ní kráčela po chodníku. Nevnímala, co jí dcera štěbotá. Odemkla dveře tichého bytu. Přezula Janičku a ta ihned vběhla do pokojíku k hračkám. Vešla do koupelny, opláchla si tvář studenou vodou a zahleděla se do zrcadla.

Až teď začala uvažovat. Až teď začala přemýšlet o tom, co slyšela. Ne, to přece není možné. To přece nemůže být pravda. Vilda. Její manžel. Muž, s nímž prožila deset let spokojeného manželského života, se s kolegou bavil o jakési cizí ženě. A pokud není dočista hloupá, jak ji Vilém nazval v přítomnosti cizího chlapa, může to znamenat pouze jedno. Vilda má milenkou. Podvádí ji. Podvádí ji, děti, jejich společný život. Zrazuje její důvěru, lásku, věrnost. Zrazuje všechno, co mu dala, co mu dává, a ještě chtěla dát. Spokojeně si užívá s jinou a jí se přitom klidně dívá do očí. Přejde od cizí ženy a večer si lehne k ní. Co teď? Bože, co teď?

Sedla si v obýváku do křesla a zabalila se do deky. Začala se třást zimou, přestože venku bylo horko. Ne, možná to ani není pravda. Vilda by něco takového přece neudělal! Mají se rádi, mají dvě krásné děti. A skutečně můžou říct to, co jen tak někdo jiný říct nemůže. Že mají klidný život. Oba jsou zdraví, mají práci, která je baví, zdravé děti, které jim nedělají starosti, mají kde bydlet, mají auto... tohle jsou věci, jež si Beáta vždycky uvědomovala a vážila si jich. Viděla v nemocnici příliš mnoho bolesti a utrpení, proto si dokázala vážít toho, co má. S Vilémem si rozuměli, nikdy se příliš nehárali, dokázali se v pohodě dohodnout na dovolené, nákupech, nikdy neměli problémy s tchánem a tchýní. Skutečně mohli říct, že vedou šťastný rodinný a manželský život.

Ano, jenomže tak nějak to řekl i Vilém. A vzápětí dodal něco v tom smyslu, že je hloupá a naivní husa. Prý by jí nikdy nenapadlo, že jí může podvádět. Skutečně by jí to nikdy nenapadlo. Ještě před svatbou o tom hodně mluvili. Oba si cenili věrnost a to je spájelo ještě více. Věděla sice, že před ní měl nějaké známosti, ani se tím netajil, ale nikdy partnerku nepodváděl. On byl její první láskou, proto poslouchala tyhle věci se zatajeným dechem a stále více si ji podmaňovaly. Vilém byl o pět let starší a na ni nezkušenou působil jako rozvázný muž, který si cení skutečných hodnot a dokáže za ně i bojovat. Během celého manželství ji pochybnosti na nevěru ani jednou nenapadlo. Nemělo proč. Měli své zásady.

Společně chodili do práce, z práce, na večírky, do restaurací, vždyť si byli téměř neustále na očích. Mívali sice služby a občas přednášky i různé kongresy, na kterých nemohli být stále spolu...

Beáta se posadila. To je ono. Služby... kongresy... služební cesty... těch dnů, kdy nemohli být spolu, bylo poměrně dost. Ale to je normální. O tom je přece manželská důvěra a věrnost. Nemohou být stále spolu, nemohou se kontrolovat...

Ozval se zvonek. Leknutím prudce vyskočila z křesla. Předě dveřmi stál Láďa. Z běhání po venku měl rozpálená líčka a ušmudlaný nos.

- Ahoj, mami! - na tvář jí vlepil velkou pusou. Objala ho a najednou jí lítostí vyhrkly slzy. Ovládla se.

- Jak ses měl?

- Dobře.

- Kdes byl?

- Venku s Honzíkem. Když bude zítra hezky, půjdeme na koupaliště. Půjde s námi i jeho máma, - vychrlil ze sebe dřív, než mohla cokoliv namítat. Věděl, že samotného by ho na koupaliště nikdy nepustila.

Poslala ho do koupelny, aby se umyl. Hned potom se šel převléci.

- Kdy přijde táta? - zakřičel z dětského pokojíku.

- Má službu, - podařilo se jí přemoci sucho v krku.

- Zase službu? Včera přišel pozdě a dnes má zase službu?

- Nedá se nic dělat.

- Já jsem se těšil, že dneska půjdeme.

- Promiň, zapoměla jsem, že dnes nepřijde.

- Přijde až zítra?

- Zítra.

- Takže zítra půjdeme na pizzu?

- Jestli nebude unavený, tak půjdeme.

Byl sice zklamáný, ale uznal to. Ona se taky těšila! Bude mít vůbec ještě někdy radost z pizzy?

Láďa se převlečený vrátil do kuchyně. Za ním přiběhla Janička. Ta ještě stále převlečená nebyla a poskakovala v letních šatečkách a podkolenkách. Beáta si toho nevsímala. Připravila dětem omeletu se sýrem. Sedli si za stůl.

- Mami, můžu jít k Honzíkoví?

- A proč? Vždyť jste spolu byli celý den, - snažila se o vyrovnaný tón hlasu. Moc to nešlo při pohledu na své děti, jejich pohledy a pocit důvěry, jenž měly navzájem mezi sebou... děti věřily jí a ona jim. Její manžel věřil své manželce a ona věřila jemu. Tohle vše se v jediném okamžiku začalo hroutit...

- Má doma počítač, slíbil, že mi ho ukáže, - říkal Láďa a upřel na ni prosebný pohled.

Nerada jej pouštěla ke kamarádům domů, ale tentokrát to udělala. Věděla, že by na něj neměla čas a bude lepší, když si chlapec ničeho nevšimne.

- Dobře, ale nejspozději do půl osmé abys byl doma.

Láďa téměř zavýsknul: - Děkuji! A v půl osmé budu doma!

- To doufám, - počechrала mu rukou vlasy.

Dveře se zabouchly a ona zůstala s Janičkou. Ta si hrála sama, jen občas kolem ní proběhla. Na jedné straně vítala, že má takový klid, na druhé straně měla pocit, že vybuchne. Zdálo se jí to neskutečné. Její kolegyně Milena se kvůli milostným pletkám svého muže rozvedla. Dlouhou dobu to tolerovala, nakonec to vzdala. Pamatuje si, jak jí to vše ničilo. I ona tak dopadne? Copak se rozvede?! Ta otázka jí šokovala. Nebyla na ni připravena, ani když si jí teď položila sama. Jak to bude dál? Podle toho, co slyšela, trvá to bezpochyby déle. To nebyla náhodná nevěra, tohle už byl mimomanželský vztah. Když si představila Vildovi ruce na jiné ženě... potom jeho ruce na sobě... téměř zakřičela bolestí. Polil ji chlad a hned nato horko. Cítila v sobě strašlivé napětí, nevěděla, co má dělat, asi to nevydrží. Chvilí se ještě bezradně procházela po bytě, potom zvedla telefon a vytočila číslo.

- Prosim? - ozval se Klaudiin hlas.

- Ahoj, tady je Beáta.

- Ale nazdar, holka! Jak se máš?

- Celkem to ujde, - nevěděla, jak má pokračovat. Jestliže právě teď něco potřebovala, byla to pomoc přítelkyně. Aby si ji někdo vyslechnul. A Klaudie k tomu byla jako stvořená.

- To ráda slyším.

- Až na to, že se asi budu rozvádět, - vysoukala ze sebe.

Klaudie vyprskla smíchy.

- Kdyby mi tohle řekl někdo jiný... ale ty?

- Myslím to vážně, Klaudi, Vilda mě podvádí.

Na obou stranách telefonu se rozhostilo ticho. Nakonec se první ozvala Klaudie:

- Počkej, počkej, asi tomu dobře nerozumím. Cože jsi to řekla?

- Vilém mě podvádí.

- To myslíš skutečně vážně?

- Skutečně. Nemyslela jsem si, že mne to potká.

- A jak jsi na to přišla?

- Vyslechla jsem jeden rozhovor.

- Nejsi zbytečně paranoidní?
 - Ráda bych, ale tohle je zřejmě fakt. Nechce se mi tomu věřit, asi se zhroutím.

- Jak dlouho to víš?

- Zhruba pět hodin.

- Chceš si o tom popovídat?

- Proto ti volám. Nemáš, prosím tě, čas? Mohla bys přijít?

- Jsi sama?

- Vilda má službu, Láďa je u kamaráda, Janička si sama hraje. Je tu klid.

- Fajn, za půl hodiny jsem u tebe.

Klaudie slovo dodržela téměř na minutu přesně. Za třicet minut se k ní přihnala jako velká voda. Letní šaty jí vlály kolem bosých nohou. Objala přítelkyni, dala Janičce velkou čokoládu, která s ní okamžitě odběhla. Až poté si sedla.

- Tak mluv. Co jsi na toho hajzlíka slyšela?

Kdyby to nebylo tak vážné, Beáta by se tomu slovu rozesmála. Teď však musela uznat, že přítelkyně má asi pravdu a tak jí vyklopila všechno, co se stalo.

Klaudie chvíli mlčela, potom se opřela v křesle.

- Kdybys mi to neřekla právě ty a neslyšela bys to právě ty, tak tomu fakticky nikdy neuvěřím!

- Myslím, že právě na tohle spoléhal Vilém. Že tomu nikdy neuvěřím, třebaže bych to slyšela na vlastní uši.

- Hlupák, to měl teda smůlu.

- Klaudí, tak mi porad', co mám dělat? - Beáta měla slzy v očích.

- Fakt netuším, holka, co bych ti měla poradit.

- Kdysi jsem si myslela, že kdyby mě Vilda podvedl, tak ho zabiji.

Často jsme o tom žertovali a nikdy by mě nenapadlo, že... - Beáta už tiše vzlykala.

- A kdo to vlastně je, ta Iveta?

- Znáš ji. Dokončila školu tři roky přede mnou. Dělá na ortopedii.

- Svobodná?

- Rozvedená. Má jednoho syna.

- Rozvedené vždycky přitahují chlapy.

- Je to ten typ, co střídá muže jako ponožky.

- A ten osel musel skočit zrovna na ni!

- Kdybys jen slyšela, jak je ní okouzlen... bylo to hnusné poslouchat.

Myslela jsem, že umřu...

- Tak to ti teda věřím.

- Ponižilo mě to. Nevěděla jsem, že je se mnou tak nespokojený.

Klaudie objala plačící přítelkyni.

- Neplač, nějak to už dopadne.

- Nedokáží si představit jak. Co mám dělat? Muž, se kterým mám děti, žijeme spolu víc než deset let, mě takhle nestydatě podvádí, jednoduše a drze spává s jinou ženou, bůhví jak dlouho, a mně se přitom spokojeně dívá do očí!! Klaudie, umíš si to vůbec představit?!

- Asi ne.

- Co bys dělala ty na mém místě?

- Asi bych ho chtěla zabít.

Beáta se vysmrkala do kapesníku a červenýma očima pohlédla na Klaudivii.

- Je to zvláštní, ale nemám takový pocit. Cítím něco jiného... strašnou bolest a tupost někde uvnitř sebe. Prázdnost. Urazil mě, ponižil, jednoduše se baví s kamarády na můj účet. Jak můžu vypadat v jejich očích?! Jako naivní chudinka, kterou manžel podvádí, baví se tím a já o tom nic nevím!

- Manželky se o tom obvykle dovidají jako poslední.

- Já vím, ale tyhle věci mi byly lhostejné, dokud jsem se s tím dnes nesetkala, viděla jsem to tak akorát ve filmech.

- Ach jo, když život je o něčem jiném...

- Vždyť já vím, ale co mám teda dělat?

Klaudie odložila kabelku a zamyslela se.

- Asi bys tomu měla dopřát trochu času.

- Jakého času?

- Neunáhlit se.

- A co mám udělat?

- Promluvit si s ním. Mám jednu kolegyni, která načapala chlapa s jinou přímo doma v posteli. Dovedeš si jistě představit, v jakém byla šoku. Rezolutně mu oznámila, že se rozvádí. Tak se polekal, že ji na kolenou prosil o odpuštění, jen aby se nerozváděla. Nechala ho chvíli se trápit, nakonec mu odpustila a teď si žijí jak dvě holubičky.

- Nedokážu si představit, že bych mu tak snadno odpustila. Kdoví, jestli mě má ještě vůbec rád... a děti... když tohle dělá. Já nevím. Asi se fakt zblázním...

- Neblbni, raději mi udělej kafčo, dnes jsem měla jen jedno.

- Jé, promiň, úplně jsem na to zapoměla! - zvolala Beáta.

- To nic, chci jen, abys teď přestala plakat a popřemýšlíme o další strategii.

Beáta na ni vděčně pohlédla. Spolu potom přešly do kuchyně a ona postavila vodu na kávu. U kávy se trochu uvolnila. S Klaudíí probraly problém ze všech stran, přešly na úplně jiné téma a před odchodem se dokonce čemusi s chutí zasmály.

- Ach, Klauďi, neumíš si představit, jak jsem ráda, že tě mám, - pozdychla si Beáta.

- Leccos jsme spolu přeskákaly, však víš, známe se déle, než s našimi polovičkami. Já tě mám taky ráda. Kdybys cokoliv potřebovala, ozvi se, a nebo se hned zastav. I s dětmi.

- Jsem ráda, že mi tě osud neodvál někam daleko, že bydlíme kousek od sebe.

- Tak fajn, ale už musím běžet.

- Díky, pomohla jsi mi.

- Hlavu vzhůru, uvidíš, jak se to vyvine. Možná je to jen obyčejný chlapský úlet, jaký se přihodí v devadesáti procentech manželství.

- Chtěla jsem patřit do těch deseti.

- Chlapi jsou hrozní mizerové, bourají naše ideální představy o manželství.

- Zřejmě jsem já ta hloupá, která si to tak představovala.

- Nejsi, přece nemáme jít do manželství s tím, že budeme podváděné. Tohle je jednoznačně Vildova chyba. Uvidíš, co se bude dít dál.

- Asi budu zatím jen vyčkávat.

- Neboj, budu na tebe myslet. Ahoj.

- Ahoj...

Bouchly dveře a Beáta zůstala v bytě sama. Skutečně se cítila mnohem lépe. S Klaudíí se znaly od gymnázia. I když potom skončily každá na jiné škole, kontakty udržovaly tak často, jak to jen šlo. Byly si velmi blízké a skutečně se mohly svěřit bez obav jedna druhé.

Ve dveřích zarachotil klíč. Stál tam Láďa s provinilým výrazem ve tváři.

- Promiň, mami, zapomněl jsem na čas, - byl celý zadýchaný, jak pospíchal.

Bylo osm hodin.

- Pojď, Láďo, nic se nestalo. Byla tady Klauďie, já jsem taky zapomněla.

Láďa ji od úlevy políbil. Objala ho. Co jen bude dál?

Rychle uvařila krupici. Děti ji statečně spolykaly, ona se v ní jen trochu porýpala. Sladké milovala, teď jí z něj bylo špatně. Po lehké večeři se uložili do postele. Janičku vzala automaticky k sobě.

- Láďo, nechceš spát u mne?

- Jasně, chci.

Občas, když Vilém nebyl doma, brala děti k sobě do postele. Spolu si četli pohádky, někdy v posteli dokonce i jedli a povídali si. Byly to milé, klidné večery domácí pohody. Měla pocit, že už budou patřit minulosti. Protože, ať se stane cokoli, i když se tahle manželská bouře přežene, ta bolest v jejím srdci zřejmě tak lehce nezmizí...

Ráno se cítila jako zbitá. V hlavě cítila tlak a na duši strašnou tíhu.

- Tak tohle je duševní bolest, - pomyslela si trpce. Jako omráčená se pohybovala po bytě. Láďovi udělala snídani, přichystala Janičku a vyrázily.

V ambulanci měla tolik pacientů, že téměř zapoměla na svůj problém. Jen co se tam vše zklidnilo, bolest se vrátila. Jak se bude k Vilémovi chovat? Že to ví, a nebo ne?

Na oběd šla dříve, než ji stačil zavolat. V jídelně zahlédla i Svátu. Měla pocit, že se jí vyhýbá pohledem. Kolik lidí tady o tom ví? Nebo je nevěra tak běžná, že se nad tím už nikdo nepozastavuje? Občas se i ona dozvěděla o nějakých plotkách, ale nevšímalas si toho, dokud to nezasáhlo ji samotnou.

Když se blížil konec pracovní doby, byla čím dál tím víc nervóznější. Zavolal ji.

- Ahoj, tak co? Můžeme jít?

- Ano, - odpověděla, ale vlastní hlas jí zněl jaksi cizí.

- Počkám na tebe u auta.

V autě oba mlčeli. Vilém pustil jakousi hudbu a pobroukával si do taktu. Vypadal spokojeně.

Byl spokojený právě proto, že měl klidné manželství i vydařenou milenku? Byl s ní i včera? Při těch myšlenkách se jí Vilém zdál najednou neuvěřitelně cizí...

Doma se choval úplně normálně. Jako by včerejší den ani neexistoval. Ani to, co se dozvěděla. Kéž by tomu tak bylo! K večeři udělala nudle s mákem, které měli všichni rádi. Dnes si na nich ale pramálo pochutnala. V její duši řádila bouře. Po večeři uložila Janičku, potom zasedla k televizi. Vilém seděl rozvalený v křesle a hlasitě chroupal tyčinky. Za celý večer toho řekla jen málo, ale její muž si toho ani nevšímal. Láďa chtěl párkrát cosi říct, ale jako by vycítil napětí mezi rodiči, nakonec neřekl nic.

Po filmu uložila i Láďu do postele a vrátila se do obývacího. Přemýšlela, co dál. Vilém si přisedl k ní, přitáhnul si ji a políbil na krk.

- Tak co, maminko, nepůjdeme raději do postele?

Vyskočila jako uštknutá a odběhla do kuchyně. Co si to dovoluje! Předtím by jí to možná polichotilo, ale nyní měla pocit, že se pozvrací. Přišel za ní a na tváři měl úsměv.

- Co se stalo? Proč jsi tak vyběhla?

Tvářil se tak nevinně a tak vyrovnaně! Chtěla mu jednu vrazit. Jak dlouho trvá tahle jeho přetvářka a hra na milujícího manžela?

- Musíme si promluvit, - vyletělo z ní konečně.

- A o čem?

- O nás dvou.

- Nech to být, - máchnul rukou, ani ho nezajímalo, oč jde, - jindy bude čas, teď jsem po službě unavený, chce se mi spát.

- Tak běž, ale sám. Od nynějška budeš spávat sám.

Vyvalil na ni oči.

- Co je tí?

- Řekni mi, Vildo, podvedl jsi mě někdy?

Zaraženě na ni pohlédl.

- Kdo ti namluvil takovou hloupost?

- Slyšela jsem to v nemocnici.

- Víš dobře, že v nemocnici se toho namluví... Kašli na takové řeči, Beáto, nemůžeš si dělat těžkou hlavu z každého klepu... lidé toho nakecají... - přistoupil k ní a znovu ji chtěl obejmout. Kdyby to neslyšela na vlastní uši, snad by mu i uvěřila! Jako všemu doposud. Prudce jej odstrčila:

- Slyšela jsem to od tebe, - vyšlo z ní s velkou námahou.

Prekvapeně o krok ustoupil.

- Co jsi slyšela?

- Povídal sis se Svátou. O Ivetě. Jak dlouho to trvá, Vildo?

Otevřel ledničku a vzal si pivo. Otevřel ho a napil se. Beze slova. Víčko prudce odhodil do dřezu. Nepříjemně tam zarachotilo.

- Chci, abys mi to řekl, Viléme!

Obrátil se: - Jdu si lehnout!

- To snad ne! - zastoupila mu cestu. - Vildo, já tě odsud nepustím, dokud mi všechno neřekneš!

- Jsem unavený po službě, operovali jsme, chci se jít vyspat!

- To je všechno, co mi k tomu řekneš?!

- Ty hned všechno dramatizuješ, vykašli se na to.

- Vildo, dozvěděla jsem se, že máš milenku. Chci po tobě vysvětlení, co se vlastně děje! Myslíš, že je to pro mě jednoduché? Vždycky jsem ti přece věřila!

- Nechci o tom mluvit.

- To ale budeš muset! Tobě se zdá normální, že mě podvádíš už nevím jak dlouho a nechceš o tom mluvit? Vildo, vždyť ty rozbijíš rodinu! Myslíš, že to tak půjde dál? Že to budu tolerovat? Myslím, že mám právo na vysvětlení! - poslední slova už křičela.

- Nemusím ti nic vysvětlovat.

Ztratila řeč: - Nic?

- Beáto, jsi zbytečně hysterická. Pojdme spát.

- Ty mi k tomu řekneš jen tohle? - sotva překvapením lapala po dechu.

Obrátil se k ní zády. Uvědomila si, že to nepopřel, nezastyděl se, že ona ví o jeho milence, neomluvil se, neslíbil, že s tím skoncuje! Nic takového neřekl!

Beze slova odešel do ložnice. Rozhořčená a plná bolesti šla za ním. S takovým rozhovorem, plným nezájmu nepočítala.

- Jak si to dál představuješ?

Mlčel.

- Jak si představuješ, že mám s tebou dál žít? A s dětmi? Ty v tom chceš pokračovat? Chceš mít tu milenkou i nadále?

Prudce se k ní otočil:

- Ty vždycky musíš vyvolávat problémy!

- Já? Vždyť ty mě podvádíš! Já že vyvolávám problémy? Já čekám, že mi to vysvětlíš a nechci se opakovat.

- A když ne? Když ti na to neřeknu nic?

- To bys přece neudělal?! - nevěřicně na něj zírala. - Máš manželku a dvě děti! To ti snad něco říká!

- Nechci se hádat!

- Hádat se nebudeme, budeme se spolu o tom bavit.

- Nechci se bavit.

- Ne? A co teda uděláš? Necháš to jen tak být? Co tvoje svědomí?

Podíval se na ni. - Víš, co udělám? Tohle.

Oblékl si bundu a vzal klíče od auta. - A ty se tady hádej sama, jestli chceš!

- Ty jdeš pryč?

- Jdu!

- To přece nemůžeš udělat! - šokoval ji čím dál víc.

- Udělám přesně to, co budu chtít!

Práskly dveře a Beáta na ně nevěřicně civěla. On odešel! Tak s tím skutečně nepočítala. Zнала Viléma, párkrát se pohádali, ale vždy to nakonec dokázali rozumně vyřešit. Ale tuhle jeho temnou stránku neznala. To bylo poprvé.

- Mami, kam šel táta?

Prokletý Vilém! Láďa stál mezi dveřmi. Kolik toho slyšel? Doufala, že ne příliš mnoho.

- Proč nejsi v posteli?

- Kam šel?

- Ke kamarádovi.

- A vrátí se?

Zaraženě na syna pohlédla. Položil otázku, která ji zamrazila. Proč by se neměl vrátit?

Až tehdy ji napadlo, že na slíbenou oslavu s pizzou si ani jeden nevzpomněl.

Té noci vůbec nespala. Vilém nepřišel, ani se neozval. S Láďou a Janičkou odjela na víkend k matce. Autobusem. Snažila se chovat tak, jako by se nic nestalo, Viléma omluvila, že má službu. V neděli se už těšila, že jede domů. Potřebovala se vrátit do bytu, kde by si nemusela hrát na klidnou a vyrovnanou. Mohla si poplakat do polštáře, kdykoliv chtěla. Všimla si, že Vilda v bytě o víkendu nebyl. A neozval se ani večer.

V pondělí ráno byla nervózní. Nestalo se mu něco? V práci ihned vytočila číslo lékařského pokoje.

- Prosim? - byl to jeho hlas. Zavěsila. Kde byl ty dva dny? Nechtěla ani hádat... Udělal se jí nevolno. Pochopila, že to vše tak snadné nebude...

Vilém se neozval ani následující dny. V ambulanci za každým otevřením dveří hledala jeho tvář, v každém telefonátu čekala jeho hlas. Ani se neozval, ani nepřišel. Přicházela domů sama, usínala sama. Byla natolik šokovaná a otupělá, že ani nevěděla, jestli cítí hněv nebo bolest. Jen když se na otce ptaly děti, věděla, že cítí vztek. To mu už na nich nezáleží? Je možné, aby takhle jednoduše odešel a víc se nevrátil?! Bez mihnutí oka je opustil?! Každý den doufala, že se vrátí. Stále čekala, že s pokorným výrazem zazvoní u dveří... ji obejmě a děti políbí... a bude toho litovat. A vše bude zase tak, jako předtím. Ale zatím se nedělo nic. Pracovali tak blízko sebe a on se ani nenamáhal přijít za ní! Dokonce ani zatelefonoval! Zeptat se alespoň na děti! Když měla Janička ve školce prázdniny, odvezla ji k matce. Láďa chtěl být s ní. Viléma opět omluvila. A snažila se usmívat. Mluvit klidně. Nechtěla, aby matka něco tušila. Styděla se říct pravdu. Kdykoliv měla pocit, že ji matka jaksi nedůvěřivě poslouchá, tvářila se, že si toho nevšimá. Že je všechno v nejlepším pořádku.

Jak dny pomalu plynuly, bolelo to stále víc. Už to dál nevydržela a musela si s někým popovídat. Zavolala Klaudii. Ani neměla tušení, jestli bude doma, nebo někde na dovolené.

- Ahoj, Beáto, - slyšela její zvučný hlas. Ulevilo se jí. - Jsem ráda, že voláš, pořád na tebe myslím. Tak co? Je to lepší?

Zhluboka si do telefonu povzdychla.

- Zřejmě to není nic moc, co?

- Odešel, Klaudi.

- Odešel?

- Druhý den jsem si s ním chtěla o tom promluvit, ale odmítl. Místo toho si vzal bundu a odešel.

- Jen tak, jak byl?

- Prý nemá chuť na hádky. Od té doby se neozval.

Chvilí bylo v telefonu ticho.

- Celou dobu se neozval? Já mu nerozumím, on je asi fakticky kretén. Promiň.

- Jen si posluž.

- Co ten chlap vlastně chce?

- Mám pocit, že ji. A kašle na nás. Dokud jsem to nevěděla, tak mu to tak vyhovovalo. Teď šel raději tam.

- Myslíš, že je u ní?

- Nemůžu na to myslet, zbláznila bych se. Seběhlo se to všechno tak šíleně rychle, pořád tomu nemůžu uvěřit.

- Vždyť ani já, zdálo se mi, že je normální. Co teď budeš dělat?

- Nevím, musím si s ním promluvit. Vyhýbá se mi, to je jasné. Ale nemůže to dělat donekonečna.

- Hm, zdá se, že nemá rád problémy.

- Nadělal si je sám.

- Takhle je nejlehčí to vyřešit. Podle něho.

- Má přece mne a dvě děti!

- Pchá, chlap to bere jinak. Vidí jen to, co chce a potřebuje.

- A co mi radíš?

- Nevím. Je velmi těžké v takové situaci radit. Na chlapa, který dělá takové věci, je asi nejlepší se vykašlat!

- Snad ano, ale je to můj manžel!

- Vždyť právě! Jsi v pohodě?

- Jak to jen v takové situaci jde...

Chvilí bylo ticho. Obě se zamyslely.

- Beáto, pomyslela jsi i na to, že by se už vůbec nechtěl vrátit?

Sevělo se jí hrdlo. - To myslíš jakože vůbec nikdy?

- Vůbec nikdy. Viš, takové věci se stávají, ale nechci tě strašit...

- To mne ani nenapadlo. To by mi snad přece jen neudělal! Takový není...

- Jsi si tím tak jistá?

- Ne, Klaudi, nestraš mě, to by nám neudělal.

- Fakticky nevím, jak se zachová. Strašit tě nechci, ale musíš být připravena na všechno.

- Co mám teda dělat? - ptala se téměř s pláčem.

- Zkus mu zavolat. Promluv si s ním. Těch pár dní by mu mělo stačit k tomu, aby věděl, co chce. Tím nic neztratíš.

Beáta chvíli přemýšlela, zda mu má zavolat. Vilda by se měl ozvat první. Ale to by zřejmě dlouho čekala. Zavolala mu na mobil.

- Beáto? - takže věděl, že mu volá ona. Mobil mu to ukázal.

- To jsem já. Kde jsi?

- V kavárně. S kamarády. Co chceš?

V kavárně! S kamarády! Má ten člověk vůbec svědomí?!

- Potřebuji si s tebou promluvit.

- O čem?

Zalilo ji horko. Jak se může takhle ptát?!

- Je toho dost, co musíme probrat. Kdy přijdeš?

- Promiň, teď nemohu mluvit, je tu hluk a nic neslyším. Ozvu se ti.

Telefon škytl a ona nevěřicně zírala na tmavý displej.

Ani nevěděla, jak plynou dny a jak vlastně uběhly celé prázdniny. Stále pracovala a na volno neměla chuť. Pracovala i za druhé, kteří byli na dovolené a teď se jí to vrátilo. Cítila se nesmírně unavená. Jen doufala, že si nikdo ničeho nevšimne. Její duševní bolesti, roztěkaných myšlenek... nesoustředěnosti.... Přesto měla nejasný pocit, že její sestřička v ambulanci něco tuší... A Vilda se vůbec neozval. I když to slíbil.

Za týden začíná nový školní rok. Do té doby chtěla dát děti ještě k rodičům. Alespoň na víkend. Původně měly být u Vildových rodičů, ale změnila plán. Jednoduše tam nechtěla jít. Raději se vymluvila a poprosila své rodiče, zda by tam děti nemohly ještě být. Do Vilémova domu prostě jít nemohla. Co by asi tak řekla? Jak by se jeho rodičům podívala do očí? Co by řekli, kdyby věděli, co jejich syn vyvádí? Možná by ani neuvěřili. Tak jako ona.

Zvedla telefon a vytočila číslo:

- Vildo?

- Prosím?

- Potřebuji odvézt děti k matce. Uděláš to?

- Můžeš to přece udělat sama. Máš řidičák. A já jsem unavený.

Zhluboka se nadechla. - Dobře. Máš tady auto? Půjdu si pro klíče.

Ani toto nezabralo. Posbírala veškerou svou odvalu a vydala se na chirurgické oddělení. Zakleपालa. Vilém na ni již čekal. Podával jí papíry a klíče od vozu. Pohlédla mu do očí: Bože, jak velmi tuto tvář kdysi milovala! Byla by pro tohoto muže obětovala všechno! Nyní, po tolika dnech... měl pro ni jeho obličej jakýsi úplně cizí, neznámý odstín...

- Skutečně to chceš takhle ukončit?

Chvilí se na ni díval, potom pokrčil rameny a zabouchnul ji dveře před nosem.

Oči se jí zalily slzami. Že by měla Klaudie pravdu? Mohl se skutečně jen tak ze dne na den sebrat, opustit ji i své děti a více se za sebou neohlédnout? Vždyť se nezeptal ani na děti!

Věděla, že s řízením nemá zkušenosti, ale doprošovat se nemínila. Nějak to zvládne... když už si to auto vykoledovala...

Cestou domů vyzvedla Janičku, venku potkaly Láďu a tak šel s nimi. Doma se snažila o klidný tón.

- Děti, balíme, jedeme na víkend k babičce!

- Hurá! - zatleskala Janička nadšeně. K babičce jezdila ráda. Klidně by tam strávila i celé prázdniny.

- Už zase? Proč nemůžu být doma? - zabrblal Láďa. Věděla, že by nejraději zůstal s kamarádem a hrál si celé dni za počítačem. Beztak u něj trávil dost času. Dovolila mu to, když ji poprosil, alespoň si toho všeho doma všimal co nejmiň. Od Vildova odchodu se na otce nezeptal, ale věděla, že tuší víc, než by si přála. Určitě mu pobyt na vesnici u babičky jen prospěje.

Sebrala tašky, otevřela skříně a šokovaná zůstala bezradně stát. Vilémovy věci tam chyběly! Včera tam ještě byly, i dnes ráno... musel sem přijít, když byla v práci! Zůstalo tam pár triček, kalhoty a jeden kabát. Ten, co mu loni sama koupila...

Pichlo jí u srdce a do očí se jí opět vedraly slzy. Musela si sednout.

Právě v té chvíli vešel do pokoje Láďa. Překvapilo ho, když viděl mámu plakat. Nakoukl do otevřené skříně.

- Kde má táta věci?

- Nevím, Láďo, kde...

- Kdy si je vzal? - zeptal se chlapec. - Asi když jsem byl u Honzíka, - dodal pro sebe.

Láďa si k ní přisedl a smutně se na ni podíval.

- On od nás odešel?

Pohlédla na něj a rychle si utřela slzy.